

Το πρόβλημα δεν είναι η λιτότητα αλλά... το Δημόσιο και οι συνταξιούχοι!

B

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
► Του ΝΙΚΟΥ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

ροχή έπεισαν οι... αντιπολιτευτικές μαχαιριές κατά της κυβέρνησης από Σαφά-Βενιζέλο, με αφορμή την παρουσίαση στη Θεσσαλονίκη του βιβλίου «Δημόσιο χρέος» που έκει συγγράφει ο οικονομολόγος και μέλος του φιλελεύθερου κόμματος της Δράσης, το οποίο τον περασμένο Γενάρη προσώρως στη Ν.Δ. του Κυριάκου Μητσοτάκη.

«Η αναπτυξιακή προοπτική της χώ-

(!) αλλά η έλλειψη ανταγωνιστικότητας, προοπτική η οποία δεν βελτιώνεται, όπως τόνισε, με κοινωνικά μερίσματα.

«Η Ελλάδα χρειάζεται αύξηση της προσφοράς αγαθών και υπηρεσιών, αλλά η κυβέρνηση η σημειωνή επιμένει σε τόνωση της ζήτησης», ανέφερε σημειώνοντας πως «ιν διαδικασία προσφορμής σε χαμηλότερα επίπεδα δανεισμού θα πάντα λιγότερο επίπονην αν αυξάνονταν οι επενδύσεις και οι εξαγγείλες για να αντισταθμίσουν την αναπόφευκτη μείωση της κατανάλωσης.

που, όπως είπε, «δεν έχει συρρικνωθεί».

Απαντώντας σε ερώτηση του πρών υπουργού Αγροτικής Ανάπτυξης (ΠΑΣΟΚ), καθηγητή Αθανάσιου Τσαυτάρη, για το δημογραφικό πρόβλημα της χώρας και τη μετανάστευση των νέων στο εξωτερικό, δήλωσε:

«Δυστυχώς, το πρόβλημα στην Ελλάδα είναι ότι έχουμε συνταξιούχους 40 και 50 ετών. Δυστυχώς, είναι αναπόφευκτη η περαιτέρω περικοπή των συντάξεων, διότι δεν είναι δυνατόν οι συντάξεις να τρώνε όλο και μεγαλύτερο

εκτός Ελλάδας για την κρίση».

Οσον αφορά την άποψη ότι τα μνημόνια ευθύνονται για την κρίση, η κ. Ξαφά επιφύλασσε ένα ωριό άλλοθι, λέγοντας ότι στην πραγματικότητα επέτρεψαν ομαλότερη προσγείωση σε ένα χαμηλότερο επίπεδο διαβίωσης, χωρίς χρεοκοπία.

Παρέμβαση Βενιζέλου

Μεταξύ των ομιλητών, ο πρών πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ Ευάγγελος Βενιζέλος αναφέρθηκε στις προσπάθειες του 2010 για να αποφευχθεί μια αύστακτη χρεοκοπία, σημειώνοντας πως «όλη η αντιμνημονιακή αντιπολίτευση, δηλαδή ο εγχώριος δημοσιονομικός εθνολαϊκός συρρικνώσεως» από το 2010 και μετά, κινήθηκε με το «έχανσαμε» της υιοθέτησης μιας αντιληφτής μεγάλου μέρους της κοινωνίας, περί «επονείδιου χρέους», το οποίο «είτε θα πρέπει να διαγραφεί ή έστω να αναδιαρθρωθεί με πολὺ γενιαιδωρό τρόπο, εξωγενώς, με πολιτικό βολονταρισμό» και με την πεποίθηση ότι το χρέος αυτό «δεν συνιστά ευθύνη της κοινωνίας, ευθύνη του εσωτερικού συστήματος».

Προσέθεσε μάλιστα πώς αυτή η αντίληψη, η «εκτρατεία συκοφάντηπος» του ΠΣΙ, δηλαδή της άρνησης μιας ορθολογικής προσέγγισης, «κόστος στη χώρα την περιπέτεια, οικονομική, πολιτική, αναπτυξιακή, κοινωνική, που έχει αρχίσει από τον Ιανουάριο του 2015 και συνεχίζεται μέχρι τώρα». Σύμφωνα με τον Ευάγγελο Βενιζέλο, τα σημειωνό «αφήγημα» της κυβέρνησης, ότι έχει δημιουργήσει δικα της ταμειακά διαθέσιμα ασφαλείας και δεν χρειάζεται προληπτική γραμμή στάριξης για την έρδο στις αγορές, σημαίνει και αισιοπιστούς επιποκίους και ότι «αυτό το σχήμα βασανίζει την οικονομία, την υπονομεύει αναπτυξιακά και στην πραγματικότητα υπονομεύει την καμπύλη του χρέους μέχρι το 2060».

«Έμεις καταφέραμε να κρατήσουμε το τραπεζικό σύστημα της χώρας όρθιο, να κρατήσουμε τη χώρα όρθια και αυτό συνέβη ώς το 2014... Τώρα, ενώ έχουμε την αισθηση ότι τελειώνει αυτό και βγαίνουμε το 2018 σε μια άλλη περιοχή, μπορεί αυτή τη περιοχή να έχει μεγαλύτερα προβλήματα από ότι υποθέτει κανείς διά γυμνού οφθαλμού, ειρόσον έχει τη δυνατότητα να καταλαβαίνει τι συμβαίνει», κατέληξε.

Τη δική της ανάγνωση της ελληνικής κοινωνίας και οικονομίας, με μπόλικες βολές κατά της κυβέρνησης, έδωσε στο πλαίσιο της παρουσίασης του βιβλίου «Δημόσιο χρέος» στη Θεσσαλονίκη τη Μιράντα Ξαφά, μαζί τον Ευάγγελο Βενιζέλο

ρας δεν βελτιώνεται με κοινωνικά μερίσματα βασισμένα σε υπερφορολόγηση, αλλά με αδέσποτη της προσφοράς αγαθών και υπηρεσιών που παράγομε», είπε η Μιράντα Ξαφά πλαισιωμένη από τον Ευάγγελο Βενιζέλο, τον Γιάννη Μπουτάρη και τον Γιάννη Ανδρουλάκη.

Στο «Δημόσιο χρέος» η κ. Ξαφά επιχειρεί ένα σύντομο ιστορικό της εξέλιξης του δημόσιου χρέους κατά την περίοδο της μεταπολίτευσης, αναφέρομενη βεβαίως και στις πολιτικές που οδήγησαν στον 80 χρόνο μνημονίων. Σύμφωνα με την ίδια, το πρόβλημα της Ελλάδας σήμερα δεν είναι η λιτότητα

Επικρίνοντας μάλιστα την κυβέρνηση είπε πως αντί για τις απαιτούμενες μεταρρυθμίσεις αποδίδει το πρόβλημα στη λιτότητα, αφήνοντας αιχμές για την προσδοκώμενη κοινωνική πολιτική.

«Ανυπομονεί να αυξήσει μισθούς και συντάξεις, δηλαδή να επιστρέψει στις πολιτικές που προκάλεσαν την κρίση. Επιδιώκει και επιστροφή στις συλλογικές διαπραγματεύσεις, αντί για το σημερινό σύστημα που σε επίπεδο επικείρως αποφασίζονται οι μισθοί», είπε.

Στο στόχαστρο της συγγραφέως-οικονομολόγου βρέθηκε όμως και το Δημόσιο